

HLAVNÍ SOUTĚŽ

I scénáře mají duši

Projekce filmu
Vzdálená chvění:

7. 7. 20:00 Velký sál
8. 7. 10:00
Espace Dorleans

I ve snímku o střetu dvou kultur musí občas jejich reprezentanti táhnout za jeden provaz.

Film *Vzdálená chvění* vypráví o mladém Senegalci, který touží dostat se do Francie. O mladé Francouzce, která touží po Senegalci. A o jejím otci, který touží ochránit svoji dceru před bláznivým africkým světem. „Nechtěl jsem do filmu projektovat jenom sám sebe, chtěl jsem, aby se v něm poznali i Afričané,“ říká belgický režisér **MANUEL POUTTE** o snímku, s nímž se účastní hlavní soutěže.

Štěpán Kučera

■ Váš film je magický, ačkoli v něm nenajdeme otevřené nadpřirozené scény. Chtěl jste, aby se divák musel sám rozhodnout, jestli se bude držet realistické, nebo magické linie?

Těžiště tohoto filmu skutečně leží na neztetelné hranici mezi viditelným a neviditelným světem. Už když jsem tenhle film začal psát, chtěl jsem, aby se všechno, co se ve filmu odehraje, dalo vyloužit oběma způsoby. Chtěl jsem se věnovat neviditelným silám, které nás ovládají, aniž bychom o tom věděli. Zároveň jsem se ale snažil vyhnout zjednodušujícímu, nebo dokonce karikujícímu pohledu na nadpřirozeno, jaký se ve filmech často objevuje.

■ Ovlivnil vaši tvorbu magický realismus?

Ovlivnilo mě leccos. Filozofická konstrukce Edgara Morina, jeho víra v dualitu, ztráta identity, touha po věčnosti. Nebo Carlos Castaneda, Jeanne Favret-Saada. Antropologické přístupy, které popisují „nadpřirozenou realitu“ bez předpokladů a zároveň bez apriorní fascinace a jež narážejí na hranice vědeckého poznání. V kinematografii mám rád „mystické“ Pasolinioho filmy *Evangelium podle Matouše* a *Dravci a vrabci* nebo Bressonův snímek *A co dále, Baltazare*. Mám je rád pro střizlivost herectví i pro jejich poetický rukopis.

Amélie Daureová, představitelka Marie, přijela do Varů okusit minerální prameny.

■ Vzdálená chvění jsou plná protikladů. Například postava dívky – v „našem“ světě je duševně nemocná, v „jejich“ světě se stává normální. V čem je rozdíl mezi evropským a africkým myšlením?

Podle Afričanů jsou všechny jednotlivosti, i ty nejrozdílnější, na sobě závislé. Když my chceme něčemu porozumět, separujeme, škatulkujeme. Oni spojují. Podle Afričanů se nic neděje náhodou, neexistuje štěstí ani neštěstí, všechno má svůj důvod.

■ Ve vašem filmu hraje důležitou roli animistické náboženství. Může víra, že věci mají svoji duši, obohatit naši kulturu?

Když řekneme, že věc má srdce, myslíme tím, že s sebou nese svůj směr, svůj příběh, svoji energii. Pro mě jako by se svět díky tomu stal znovu kouzelným místem. I psaní scénáře potom má svoji duši. Na druhou stranu přehnané čtení symbolů může způsobit psychické problémy. Když svět přeterpretujete, zešláfte.

■ Mužský protagonista Ban-

diougou zoufale touží dostat se do Francie – je to cesta za štěstím, nebo jen hledání ztraceného ráje?

Touha po vysněném ráji a oběti, jež jsou pro něj mladí Afričané ochotni podstoupit, je důvod, proč jsme se rozhodli natočit tento film. Během castingů jsme se ptali několika stovek mladých Senegalců, jestli by chtěli odejít do Evropy nebo se už o to někdy pokusili. Devadesát pět procent z nich odpovědělo ano. Devadesát pět procent mladých obyvatel země sní o útěku ze země!

■ V rolích Evropanů vystupují profesionální herci, v rolích Afričanů neherci. Chtěl jste tím podtrhnout rozdíl mezi oběma kulturami?

Profesionální herce a neherce dávám dohromady v každém svém filmu. V tomhle případě jsem navíc chtěl, aby Afričané do filmu přinesli něco svého, o čem já jako Evropan nic nevím. Profesionální herci by se jenom řídili mými pokyny. A to jsem nechtěl.

NA VÝCHOD OD ZÁPADU

Kdo vyfasoval čtyři roky basy za muziku?

Které umění je podle Lenina nejdůležitější? Dají se maďarští svatebčané oblnout českým bigbeatem? A jak se správně píše slovo „jazz“? Nejen tyto, ale i další podnětné otázky klade skvělý film **JURAJE NVOTY** *Muzika* o přelomu 70. a 80. let minulého století.

Mladá Táňa Pauhofová se při natáčení s Jurajem Nvotou jistě dozvěděla leccos o minulosti Československa.

Kateřina Rathouská

„Takže vy jste už nezažila naši československou vlast?“ ptá se mě pan režisér. Vyvádím ho z omylu, jsem ročník 1977. On si překvapivě myslí, že jsem se narodila přibližně v osmdesátém devátém. „No a vy na Československo vzpomínáte jak?“ vracím mu dotaz. „Prožil jsem tam většinu svého života. Člověk si nevybere, kde se narodí. Myslím ale, že v *Muzice* doba nehraje úplně první housle. Straší okolo příběhu, semtam vejde dovnitř. Není to ovšem film, který by zásadně rozebíral naši komunistickou zřetel. Vypráví o dvou zamilovaných lidech, kteří si to nějak zkaží. To se zatím opakuje věčně,“ vysvětluje Juraj Nvota.

I přesto zůstaneme chvíli v minulosti. Pokud bychom měli možnost se do ní fyzicky vrátit, období konce domácích 70. let by možná zůstalo bez větších odzvy. Vymaštění esenbáci, blbě placená práce alias zašívárna, ideály v hlavě, ale jejich naplnění v nedohlednu... Kdo v tom chtěl existovat?! Přezít tenhle svět pruddy pomáhá postavám muzika. Jenže i ke kapele je potřeba si prošlapat trnitou cestičku. Když už ji dáte dohromady a najdete místo na zkoušení, přichází na řadu problém zvaný přehrávky s podtitulem Uměním za mír

Projekce filmu
Muzika:
7. 7. 19:30
Divadlo Karlovy Vary
8. 7. 13:30
Lázně Ill

a socialismus. O tom všem snímek je.

Hlavní hrdina Martin navíc není typický klaďas. „To je pravda. Ale určitě je to člověk, který stojí za pozornost. Vůbec nepije alkohol, což bylo tehdy na Slovensku dost výjimečné. Během vojenské služby se přiznal do rodiny v pohraničí. Je to vlastně cizinec, což samozřejmě ovlivňuje jeho vztah s manželkou. Má sen – hudbu – a chce ji dělat za každou cenu. V jistém smyslu ale kolaboruje: touží po jazzu, po muzice s ambicemi, a přitom provozuje dechovku. Rozhodně ale nikoho neudával.“

Zmíněného „kolaboranta“, který se zpronevřuje hlavně svým uměleckým touhám, si zahrál Lubo Kostelný, v dalších rolích se objevili Táňa Pauhofová, Dorota Nvotová nebo český herec Jan Budař, který zvládl svého šviháka Hruškoviče dokonce v cizím jazyce. „Bál jsem se, aby moje slovenština nepůsobila směšně,“ říká, „a tak jsem se snažil mluvit i mimo natáčení, abych trénoval přízvuk.“ Podle Nvoty má Budař „hudební talent“, jinak si jeho pěknou slovenštinu vysvětlit nedovede.

Na závěr se pana režiséra ptám na jeho roli v *Ružových snech*,

kteřé jsou také k vidění na festivalu a pocházejí shodou okolností ze 70. let. „Teď jsem režisoval, co jsem tehdy žil. Hrdinové z *Muziky* jsou stejně staří, jako jsme byli my, když jsme točili *Ružové sny*. Mám ten film velmi

rád. Setkal jsem se při něm s režisérem Dušanem Hanákem, což mě ovlivnilo na celý život. Nebýt náhody, že mě tehdy jako neherce do *Ružových snů* obsadil, možná mě osud k filmování ani nezavál.“

DIVÁCKÁ CENA/AUDIENCE AWARD
DENÍKU PRÁVO

- < zde natrhnete **1. VÝBORNÝ**
- < zde natrhnete **2. DOBRÝ**
- < zde natrhnete **3. PRŮMĚRNÝ**
- < zde natrhnete **4. SLABÝ**

PRŮBĚŽNÉ VÝSLEDKY

Název filmu	Známka
1. Svetat e goljam i spasenie debne itvdjakade / Svět je velký a záchrana kyne odevšad	1,12
2. The first emperor / Tan Dun: První císař	1,14
3. The visitor / Návštěvník	1,16
4. Václav	1,20
5. Aanrijding in Moscou / Moskva, Belgie	1,21
6. Mannen som elsket yngve / Muž, který miloval Yngveho	1,22
7. Pora Umierac / Čas umírat	1,28
8. Polčas rozpadu / Poločas rozpadu	1,29
9. Sigur Rós: Heima	1,29
10. The other boleyrn girl / Králova přízeň	1,34

wellNESS
studio

Wellness studio
u bazénu LH Thermal
of Spa Hotel Thermal

MASÁŽE - MESSAGES
thajská - relaxační - horkými kameny - twiggy
thai - relax - hot stones - slimming

tel.: 359 002 321 / 774 303 790 / 608 947 794